

Dr. Robert Bahčič, gvardijan frančiškanskega samostana na Brezjah

Avgusta lani je bil dr. Robert Bahčič postavljen za novega gvardijana frančiškanskega samostana in za rektorja Marijine bazilike na Brezjah. Na Dolenjskem rojeni svetovljan in ljubitelj narave je prišel na Gorenjsko iz Rima, kjer je doktoriral in opravljal odgovorno delo na sedežu reda. Svojega dela na Brezjah se je lotil s frančiškansko premišljenostjo, umirjenostjo in optimizmom. Njegova prva pota so bila usmerjena k domačinom, saj Brezje kot največji slovenski romarski kraj ne morejo uspevati brez sodelovanja vaščanov. Z ureditvijo Romarskega urada, v katerem lahko božjepotnik najde marsikaj, kar ga trajno spominja na Brezje, prostora za nudenje prve pomoči in s pokritjem dela dvorišča pred zunanjim oltarjem so Brezje postale kraj, v katerem se človek počuti dobrodošlega in spoštovanega in v katerem lahko najde svoj mir. Dr. Robert Bahčič je s svojimi samostanskimi brati in sodelavci zaslužen za izvedbo letošnje odmevne počastitve 200-letnice podobe Marije Pomagaj, za izdajo jubilejnega zbornika in snemanje filma. Glas o praznovanju je segel do papeža Frančiška. Brezjanskega gvardijana pa odlikuje tudi spoštljiv in razumevajoč odnos do novinarjev. Tudi zato se sedaj sliši glas o Brezjah dlje in glasneje.

Štefan Bertoncelj, gospodarstvenik

Za uspeh so potrebni trdo delo, pogum, znanje, pravi ljudje in okoliščine, tudi brez kančka sreče ne gre, je aprila ob štiridesetletnici izdelovanja sesalnih enot in 100-milijontem izdelanem kosu dejal Štefan Bertoncelj, direktor Domela Holdinga. Prijazno zvenijo njegove besede, toda za Domelovim uspehom se skriva veliko njegovih modrih odločitev na jasni razvojni poti. Ogled Domelove proizvodnje je osupljivo doživetje. Tiho brnijo naj sodobnejši avtomati z robotskimi rokami, delavnice so čiste, nikjer ni nobene navlake in umazanije, stroje zbrano upravljajo inženirji v belih haljah. V izdelkih že dolgo ni več vijakov, kar padejo skupaj kot lego kocke, s pomembno razliko seveda, da se ne razletijo. Današnja proizvodnja je presenečenje celo za tiste, ki so pred leti šli v pokoj. Domel je danes tovarna, ki bi jo lahko mirno predstavili v najbolj razviti svet, zato imajo pri sesalnih enotah 60-odstotni evropski in 15-odstotni svetovni tržni delež v najdražjem razredu. Domelovi lastniki so sedanji in nekdanji zaposleni, kar je bil razlog, da smo se zaposleni pri Gorenjskem glasu pri odkupu obrnili na Domel. Štefan Bertoncelj nam je nesebično pomagal, hvaležni smo mu za zaupanje in pogum, s katerim je pomembno prispeval k ohranitvi in rasti časopisa Gorenjski glas.

Boštjan Bogataj (1973–2014)

Sredi poletja se je poslovil Boštjan Bogataj, novinar in urednik, prepoznavno ime Gorenjskega glasa, zlasti v zadnjih letih, ko se je specializiral za gospodarske teme, ki jih je spremljal analitično in angažirano. Novinarsko delo je opravljal srčno, nikoli mu ni bilo težko delati, novinarstvo je bilo zanj življenjsko poslanstvo. Čeprav je bil zaradi hude bolezni pol leta v bolnišnici, je ohranil stike z uredništvom, spremljal je naše delo in pomagal sodelavcem, ki so prevzeli njegovo delo. Z Gorenjskim glasom je dihal do zadnjega in samo ugibamo lahko, kaj vse bi še napisal, če ga ne bi pri komaj enainštiridesetih letih ustavila huda bolezen. Tako pogumno se je spopadel z njo, da je njegov zadnji boj vreden vsega spoštovanja.

Publicist Miha Naglič je ob njegovem slovesu zapisal: Boštjana sem sprva doživljal v senci njegove mame Poldke. Zato sem bil prijetno presenečen, ko je vztrajno in samostojno stopal iz te velike sence in postajal vse boljši novinar in urednik. Mama Poldka je lani iz kroga življenja odšla po naravni poti, Boštjana je usoda iz njega iztrgala na način, ki je proti naravi in proti razumu. Boštjan in Leopoldina Bogataj sta imeni, ki ostajata, tako na straneh našega časopisa kot v analih gorenjskega in slovenskega novinarstva, v ponos tudi njunim najbližjim.

**Dragica Breskvar
Vesković,
dobitnica zlate plakete JSKD
za življenjsko delo
na področju literature**

Osnovno šolo in gimnazijo je obiskovala v Tolminu, na ljubljanski filozofski fakulteti pa končala študij slovenščine in ruščine. Njeno poklicno udejstvovanje je bilo vselej povezano z literaturo in slovenskim jezikom. V osemdesetih letih je delovala v okviru tedanje Zveze kulturnih organizacij Slovenije, bila je odgovorna urednica revije Mentor, revije Paralele ter drugih literarnih publikacij, ki jih je tudi zasnovala, med leti 1993 in 1995 je učila slovenščino v Berlinu, bila pa je tudi dolgoletna stalna zunanja sodelavka RTV Slovenija. Dragica (Breskvar) Vesković je v mnogih letih svojega delovanja soustvarila polje ljubiteljske umetnosti, v katerem je zavladala visoka kakovost ter odmevnost. Iz ljubiteljstva so izšla mnoga danes uveljavljena in celo vrhunska imena slovenske književnosti, ki jim je skupno to, da so se prvič predstavili v okviru ZKOS, pozneje pa JSKD. Njena skrb za literarni podmladek je dobila neverjetno veliko izraznih oblik. Za ljudi, kulturo in umetnost je naredila ogromno kot literarna urednica, vodja in organizatorica literarnih srečanj, natečajev, šol, kolonij, delavnic, festivalov, predstavitev literature in drugih umetnosti, avtorjev, profesorjev, kritikov, prevajalcev.

**Matej Čujovič,
dobitnik Severjeve nagrade**

Eden nosilcev igralskega ansambla Loškega odra Matej Čujovič je prejel Severjevo nagrado za najboljšo igralsko stvaritev v slovenskem ljubiteljskem gledališču v sezoni 2013/2014. Odlikoval se je v vlogi Benedicta v melodrami Igre je konec Simona Graya v režiji Jaše Jamnika. »Benedict je zahteven lik, psihološko kompleksna podoba alkoholika, notranje razkrojene in zatekajočega se v samoprevaro, laži, iskanje krivde zunaj sebe, samopomilovanje in ljubosumje. Od interpreta terja precizni študij in obvladovanje odrskega metjeja. In prav tak je Matej Čujovič – kreativen ustvarjalec v vseh segmentih odrskega nastopa,« je ob nagradi zapisala strokovna žirija. Matej je na Loškem odru začel igrati v začetku devetdesetih let in letos beleži že svojo 23. sezono. Vključno z letošnjo je Čujovič doslej nanizal kar osemindvajset vlog. Za svoje igralske dosežke je prejel več nagrad, med drugim Čufarjevo plaketo za Kralja Ojdipa v predstavi Kralj Ojdipus, na Festivalu gorenjskih komedijantov nagrado za najboljšo stransko moško vlogo Mušice v Brešanovi Slavnostni večerji v pogrebem podjetju. »Igranje me je zasvojilo, brez njega ne morem več. To je moj »ventil«, tako kot imajo nekateri šport, imam jaz teater,« pravi Matej, ki tudi v poklicnem življenju opravlja odgovorno delo, saj je višji sodnik na Višjem sodišču v Ljubljani.

**Jana Fleišer,
mlada podjetnica leta**

Ustanoviteljici vrtca Dobra teta Jani Fleišer so na letošnjem izboru Zavoda mladi podjetnik podelili naziv mlada podjetnica leta. Nad zmago, priznava, je bila preseñeena že zato, ker deluje v panogi, ki tržno ni zelo atraktivna, saj segajo na področje sociale. To je zanjo zagotovilo, da je bila njena odločitev, ko je pred nekaj leti stopala na negotovo podjetniško pot, pravilna. Zmaga med sedemdesetimi prijavljenimi je bila po njenem potrditve, da so zastavili pravilno zgodbo ter da sta trud in neskončna energija, ki ju vlagajo v rast in razvoj najmlajših, videna in slišana. Z naslovom mlade podjetnice leta, pravi, pa je prejela tudi kup sveže motivacije za nadaljnji razvoj in širjenje znamke vrtca Dobra teta. Za ustanovitev vrtca Dobra teta se je odločila na podlagi lastne izkušnje po prvi nosečnosti. Najprej so ponudili varstvo v obliki zavoda, a so bili že tedaj organizirani kot vrtec. Leta 2012 so odprli prvi vrtec Pri dobri Evi, nato pa še Pri dobri Tinci, Pri dobri teti v prenovljeni obliki in na koncu še Pri dobri Lučki. Vrtece na štirih lokacijah ta čas obiskuje 110 otrok, za katere skrbi ekipa 23 zaposlenih. Podjetje namerava v prihodnje še širiti, pri čemer ta čas razmišlja predvsem o franšiznem sistemu, prek katerega bi tudi drugim zasebnikom pomagali pri ustanavljanju vrtca, saj je po njenih besedah za to veliko zanimanje v vsej Sloveniji.

Marica Globočnik, Teta Pehta

Ljudska modrost in zvenec domač govor sejeta optimizem in dobro voljo povsod, kamor pride. Kljub visoki starosti je Marica Globočnik, priljubljena »Teta Pehta«, bistrih misli in živahnega duha. Rodila se je pred dobrimi 96 leti na Vandrovi domačiji. Že kot mlado dekle je sodelovala v pevskih zborih in stala na gledaliških odrih. Z vlogo Pehte, ki ji je pisana na kožo, je nato desetletja navduševala na Kekčevih dnevih, kot teta Pehta je obiskovala razigrano mladino, karsneje je v Kekčevi deželi očarala otroke med Vandotovimi knjižnimi junaki v pastirski koči v Klinu, je med drugim zapisano v obrazložitvi podelitve naziva častna občanka, ki so ga Marici Globočnik v Kranjski Gori letos namenili za dosežke na področju kulture. »Ob Pehti so spoznavali pristen domač kranjskogorski govor, v katerem jim je razlagala zdravilno moč rožic in zelišč ter pripovedovala stare zgodbe in dogodivščine. Ko ji je postala Kekčeva dežela preveč oddaljena, si je doma uredila svojo kamro Tete Pehte. Tu je nadaljevala svoje poslanstvo, ohranjala domačo besedo in ljudsko modrost, s katero še vedno seje optimizem in dobro voljo povsod, kamor pride,« so še zapisali v obrazložitvi. Marica Globočnik želi, da bi šli tudi mladi po njenih stopinjah.

Barbara Hubad, dobitnica nagrade za ženske v znanosti

Barbara Hubad, 31-letna Kamničanka, je nagrado za ženske v znanosti 2014 in študentsko stipendijo za mlade znanstvenice prejela za svoje izjemno delo na področju molekularne mikrobiologije. Kot mlada raziskovalka že deset let raziskuje pod mentorstvom dr. Aleša Lapanje, svetovno priznanega znanstvenika s področja molekularne mikrobiologije. V neodvisnem Lapanjevem laboratoriju za molekularno mikrobiologijo je opravila tudi doktorski študij biomedicine, pri čemer se je posvetila proučevanju sposobnosti aerosolizacije in načina preživetja bakterij v zraku. Njene raziskave imajo veliko uporabno vrednost, saj omogočajo boljše razumevanje prenosa patogenih mikroorganizmov v zraku, vloge zraka v biodiverziteti mikroorganizmov po planetu, razumevanje zraka kot ekosistema za mikroorganizme in s tem tudi vlogo mikroorganizmov na način preživetja bakterij v zraku. Barbara Hubad pa ni le znanstvenica, ampak tudi žena in mama dveh deklic. »Ključ do vsega je v dobri organizaciji. Čas, ki ga imam na voljo, maksimalno izkoristim, dan imam zapolnjen do zadnje ure,« pravi. Svojo pozitivno energijo in veselje do dela kaže tudi z vodenjem projekta Mladi znanstvenik Ažbe.

Prof. dr. Roman Jerala, dobitnik medalje za zasluge na področju znanosti

Prof. dr. Roman Jerala je iz rok predsednika države Boruta Pahorja prejel medaljo za zasluge pri uveljavljanju slovenske znanosti in visokega šolstva v mednarodnem prostoru. Prof. dr. Jerala je znanstvenik svetovnega slovesa, izjemno uspešen pri sintezni biologiji in raziskovanju naravne imunosti. Hkrati kot odličen mentor študentom in mladim raziskovalcem oblikuje nove generacije ustvarjalnih mladih strokovnjakov in znanstvenikov, so zapisali v obrazložitvi. Prof. dr. Jerala je Kranjčan (živi v Ljubljani), ki je po končani kranjski gimnaziji nadaljeval študij na Fakulteti za naravoslovje in tehnologijo v Ljubljani ter zatem dokončal tudi magistririj in doktorat, v ZDA na University of Virginia pa je zaključil podoktorsko izpopolnjevanje. Zaposlen je na Kemijskem inštitutu v Ljubljani, kjer je vodja Laboratorija za biotehnologijo, ob tem pa je tudi direktor področja sintezna biologija v Centru odličnosti EN-FIST. Je povsem predan znanosti, v središču njegovega znanstvenega proučevanja sta področji imunologije in sintezne biologije. Zlasti izjemni so uspehi njegovih študentov na tekmovanju raziskovalnih projektov iz ved o življenju IGEN v ZDA, kjer so bili Slovenci brez konkurence daleč najuspešnejši v zgodovini.

Meho Jusufagič, nesebično priskočil na pomoč

Meho Jusufagič, 38-letni natakar s Koroške Bele, ni razmišljal o posledicah, ko je 21. julija 2014 nesebično priskočil na pomoč Jeseničanki, mladi mamiči štirih otrok, ki jo je po družinskem sporu s švicarskim nožem poskušal umoriti sopro. Jusufagič je bil s svojima hčerama naključni mimoidoči. Ko je videl napadalca z nožem, ni pomišljal, najprej ga je poskušal zaustaviti z besedami, nato ga je prijel za ramo in poskušal zadržati, pri tem pa ga je napadalec zabodel v trebuh. Po prepričanju očividcev je ravno Mehovo posredovanje preprečilo najhujše, torej da bi storilec napad, ki so mu botrovale družinske razmere, zaključil z umorom. Storilec, ki se spopada z hudo obliko alkoholizma in je bil oktobra sicer še nepravnomočno obsojen na sedem let in dva meseca zaporne kazni, je Meha huje poškodoval, zaradi česar je bil ta tudi hospitaliziran. O poškodbi ali posledicah pred posredovanjem ni razmišljal, temveč je pomislil le na to, da ne more pogledati stran. Še kasneje je bil presenečen nad ravnanjem mimoidočih, ki do njegovega posredovanja niso upali poseči v dogajanje, zato je večkrat poudaril, naj ljudje ne bežijo, če vidijo, da se kaj takšnega dogaja. Tako bo lažje tudi njim, kajti dvomi, da lahko nekdo, ki mirno gleda, kako človeka tepejo in se ob tem obrne stran, ohrani čisto vest.

Vladimir Kavčič (1932–2014)

Slovenski pisatelj z gorenjskega juga Vladimir Kavčič je v letu 2014 dočakal najvišje priznanje, hkrati pa se je moral za vedno posloviti od svojih ljudi in krajev. Na proslavi v Cankarjevem domu je prejel Prešernovo nagrado za življenjsko delo, bil je tudi glavni govornik. Konec junija je govoril še na proslavi ob državnem prazniku v Škofji Loki, vmes je bil gost odmevnih pogovornih večerov v Ioški Kašči in žirovski Stari šoli. Potem pa je v mesecu, v katerem se je rodil, nenadoma tudi umrl. Rodil se je 20. julija 1932 v Podgori, umrl 22. julija v Ljubljani, pokopali smo ga 25. julija v Stari Oselici. Tako se je za zmeraj vrnil v svojo domačo dolino. Ko jo je zapustil, je imel komaj štirinajst let. Po maturi na klasični gimnaziji je doštudiral pravo in bil v visokih in zahtevnih službah. Ob teh je ves čas pisal in objavil čez 30 knjig. Ko sem ga pred več kot četrto stoletja obiskal v uradu ministra za kulturo, sem ga vprašal, kdaj in kako sploh piše. Odgovoril mi je, da se drži latinskega pravila »nulla dies sine linea« – in vsak dan napiše vsaj eno stran, »konec leta je pa roman«. Zapustil nam je cel opus romanov in se z njimi postavil ob bok rojaku Ivanu Tavčarju. V trilogiji Žrtve je poveličal poljansko vstajo in vojni čas, v Pustoti je postavil spomenik svojim davnim prednikom. Njegov spomenik je njegov opus.

Jan Oblak, nogometaš

Letošnje poletje je zaznamovalo svetovno prvenstvo v Braziliji, v Sloveniji in tudi v svetu pa je odmeval prestop mladega nogometnega vratarja Jana Oblaka k ekipi Atletica iz Madrida. Komaj 21-letni Škofjeločan, ki je kariero začel pri Nogometnem klubu Ločan in se nato preselil k ljubljanski Olimpiji, je bil namreč član portugalske Benfice, kjer je zlasti v zadnji sezoni navduševal z odličnimi obrambami. Tako je z Benfico osvojil naslov državnih, pokalnih in ligaških prvakov, prišel vse do finala v evropski ligi ter bil nato izbran tudi za najboljšega portugalskega vratarja. Lizbonska Benfica je leta 2010 za našega mladega reprezentanta Olimpiji odštela 1,7 milijona evrov. Prestop iz Benfice v španski Atletico Madrid pa je za slovenski nogomet rekorden, saj je Benfica za Oblaka dobila 16 milijonov evrov. Do sedaj je bil najdražji prestop za slovenskega nogometaša prestop Zlatka Zahoviča iz Porta v Olympiacos, ki je bil leta 1999 vreden 13,5 milijona evrov. Je pa Oblakov prestop tudi eden najdražjih med nogometnimi vratarji nasploh, saj so bili dražji le še štirje vratarji. Kot je ob podpisu pogodbe povedal Jan Oblak, je igranje v dresu Atletica zanj velik izziv, pogodbo s klubom pa je sklenil za pet sezon. Jan Oblak je tudi reden član slovenske članske nogometne reprezentance.

Vinko Otovič, dobitnik zlatega ščita policije

Dolgoletni komandir Policijske postaje Kranjska Gora Vinko Otovič je julija letos, mesec dni pred upokojitvijo, prejel zlati ščit policije, enega najvišjih odlikovanj, ki ga podeljuje policija za dolgoletno uspešno razvijanje in krepitev organiziranosti, usposobljenosti ali uspešnosti delovanja policije ter za pomembne dosežke pri razvojnem ali raziskovalnem delu na področju varnosti in policijske dejavnosti. Vinko Otovič je na kranjskogorski policijski postaji služboval več kot 23 let. Kot je dejal ob prejemu priznanja, mu zlati ščit pomeni veliko, saj je to znak, da je pripomogel tako k varnosti kraja kot učinkovitemu policijskemu delu, ki ga je prepoznala tudi lokalna skupnost. Otovič se je uspešno spopadal z varnostno zahtevnimi dogodki, kot sta Pokal Vitranc in poleti v Planici, kjer jim je ne glede na težave policije uspelo obdržati visok nivo varnosti. Po Otovičevih besedah mu je bilo delo v lokalni skupnosti in kranjskogorskem turizmu v veselje. Otovič ne dvomi, da je ekipa, ki po njegovi upokojitvi nadaljuje delo, več kot usposobljena za zagotavljanje varnosti tako na prireditvah kot v vsakodnevnem življenju, zato bo mirno užival zasluženi pokoj. Tudi v pokoju pa ne počiva, saj vodi umetnostnodrsalno društvo Jesenice in organizacijo enega največjih umetnostnodrsalnih tekmovanj Triglav Trophy.

Domen Pavlič, junak najtežjih dveh gasilskih minut

Za Domnom Pavličem iz Smokuča, članom PGD Begunje, je spet izjemno leto. Poleti je na Poljskem postal evropski podprvak v zahtevnem mednarodnem tekmovanju Firefighter Combat Challenge in teden dni kasneje edini gasilec v Evropi, ki je z »najtežjima dvema minutama« opravil v manj kot 90 sekundah. Na najvišji stopnički je stal posamično v svoji kategoriji in absolutno med vsemi tekmovalci, v mešanih dvojicah z Matejo Pretnar, v štafeti s kolegi Maticem Zupanom, Gregorjem Stanonikom, Anžetom Habjanom in Amirjem Čosičem ter v seštevku treh najboljših posameznikov iz države. Izboljšal je tudi svoj in evropski rekord, ki ga je postavil lani na Bledu ter tako postal prvi in edini Evropejec, ki je s tem najzahtevnejšim gasilskim tekmovanjem, v osnovi namenjenim ameriškim profesionalnim gasilcem, opravil v manj kot 90 sekundah. Avgusta je svoj in evropski rekord v tej disciplini izboljšal še za 3 stotinke sekunde, kasneje pa je bil odličen tudi na domačem terenu: na Bledu je med 165 tekmovalci dosegel najboljši čas, 1:31. Novembra se je odlično odrezal na svetovnem prvenstvu v ZDA, kjer je bil v hudi konkurenci ameriških profesionalnih gasilcev med skoraj 600 tekmovalci odličen 18. in s časom 1:28,17 izboljšal svoj osebni rekord.

France Pibernik, častni občan Mestne občine Kranj

France Pibernik je pesnik, esejist in slovstveni zgodovinar, številne generacije dijakov Gimnazije Kranj, kjer je poučeval od leta 1958 do upokojitve 1990, pa se ga v prvi vrsti spominjajo kot odličnega profesorja slovenščine. Avtorstvo Franceta Pibernika sega na leposlovno in slovstvenozgodovinsko področje; tako pesništva kot literarne publicistike in esejistike ter raziskovanja. Več kot deset obsežnih strokovnih del sodi na področje slovstvene zgodovine. Zanimajo ga tradicija, modernizem in avantgarda, prav tako pa posega tudi na področje dramatike. Izdal je sedem samostojnih pesniških zbirk. Izjemno področje Pibernikovega znanstvenega raziskovanja je iz ideoloških razlogov zamolčano slovensko literarno ustvarjanje v povojnem času. Gradivo je publiciral v antologijah in monografijah in nam tako omogočil poznavanje slovenskih besednih ustvarjalcev od Franceta Balantiča do Toneta Polde, Ivana Hribovska, Ludveta Potokarja, Karla Mavserja in drugih. V bogatem literarnem ustvarjanju je troje svojih del posvetil mestu Kranju, aktivno je sodeloval pri izdajah Kranjskih zbornikov in pri izdaji edicije Prešernova pot v svet, zbirke Prešernovih poezij, prevedenih v osem svetovnih jezikov. Profesor France Pibernik nedvomno velja za enega najvidnejših literarnih ustvarjalcev in poznavalcev v slovenskem prostoru.

Tomaž Razingar, hokejist

Čeprav se je danes 35-letni Tomaž Razingar športu in še posebno hokeju zapisal že zelo mlad in je nato v svoji karieri imel kar nekaj uspešnih sezon, bo minula tako zanj kot za večino članov naše hokejske reprezentance ostala nepozabna. Potem ko so si slovenski risi priborili nastop na zimskih olimpijskih igrah v Sočiju, je Tomažu Razingerju pripadla še posebna čast, saj je kot kapetan naše hokejske reprezentance na uvodni slovenski olimpijski igri nosil slovensko zastavo. Tomaž, sicer znan po gorenjski trmi, delavnosti in skromnosti, je ob tem povedal, da so si nositi zastavo zaslužili prav vsi hokejisti, ki so Sloveniji priborili zgodovinsko uvrstitev na olimpijske igre v Sočiju. Tam so se varovanci Matjaža Kopitarja odlično odrezali, saj so si v težki skupini zagotovili četrtfinale in končno sedmo mesto. Z odlično igro so naši hokejisti sezono nadaljevali tudi na svetovnem prvenstvu, ko so si v Južni Koreji priborili vrnitev med svetovno hokejsko elito in jih v naslednjem letu čaka nastop na svetovnem prvenstvu na Češkem. Tomaž Razingar, ki pravi, da je ponosen tudi na svojo družino, je v naši hokejski reprezentanci rekorder po nastopih, saj je sodeloval kar na štirinajstih svetovnih prvenstvih, od tega sedmih v elitni diviziji.

Branko Rožič, manager leta 2014

Upravni odbor Združenja Manager je za managerja leta 2014 imenoval Tržičana Branka Rožiča, direktorja papirnice Količevo Karton, ki to funkcijo opravlja že devetnajst let, v tem času pa je podjetje pripeljal do odličnih poslovnih rezultatov. Pod njegovim vodstvom se je papirnica od začetne zadolženosti izpred dveh desetletij razvila v najuspešnejšo slovensko papirnico, ki deluje v sklopu mednarodnega koncerna sedmih tovarn, ki jih vodi avstrijski lastnik, družinsko podjetje Mayr-Melnhof. »Priznanje za managerja leta me je pozitivno presenetilo, predvsem zato, ker prihajam iz papirne industrije, ki nikoli ni bila v žarišču pozitivnih dogajanj. Zdi se, da v veljavo znova prihajamo direktorji, ki delamo na dolge proge, kot radi rečemo. Na priznanje sem ponosen,« nam je povedal. Po izobrazbi je strojni inženir, svojo poklicno pot pa je začel kot vajenec in vzdrževalec v nekdanjem tržiškem Tokosu, kjer je bil nato tudi direktor. Pravi, da dobrega menedžerja naredi osebnost, strokovna kompetentnost, osebni cilji, motivacija, pa tudi vztrajnost, nedvoumen in pošten odnos do ljudi. S 63 leti je pogoje za upokožitev izpolnil že pred nekaj leti, a v pokoj dejansko še ne odhaja. Načrtov in volje mu namreč še ni zmanjkalo, kljub temu da ima konjičkov dovolj in mu tudi kot upokožencu zagotovo ne bo dolgčas.

Tone Škarja, dobitnik nagrade Planinske zveze Slovenije za življenjsko delo

Planinska zveza Slovenije je letos prvič podelila nagrado za življenjsko delo. Povsem zaslužno in pričakovano jo je prejel starosta slovenskega alpinizma, dolgoletni načelnik Komisije PZS za odprave v tuja gorstva, član Planinskega društva Kamnik, sedemdesetletni Tone Škarja iz Mengša, ki je član PZS že 66 let. Alpinistom se je pridružil leta 1956, zgodbe o junaških vzponih plezalcev pa so ga navduševale že od malega. Goram, stenam in svojim somišljenikom je ob družini (ženo je spoznal prav med alpinisti) in redni službi v elektro podjetju posvetil svoje življenje – preplezal je več kot tisoč smeri, od tega več kot trideset prvenstvenih, v Himalaji je bil več kot tridesetkrat in kar 34 let je vodil Komisijo PZS za odprave v tuja gorstva. Za svoje odmevne dosežke je prejel že dvanajst visokih priznanj, tudi Bloudkovo plaketo. Vrsto let je bil tudi gorski reševalec, znan pa je tudi kot kritičen pisec; svoje življenje v gorah je strnil v knjigi Po svoji sledi. »Zelo cenim, da mi je priznanje podelila stroka, torej alpinisti sami, ki se – bomo iskreni – precej težko in redko tako le poenotijo,« je med drugim dejal ob prejetju priznanja PZS za življenjsko delo. Gozdarje je prvič obul pri osmih letih, gore pa so še vedno njegove zveste spremljevalke tudi na stara leta.

Snežna Taler, kaligrafinja

Snežna Taler, zaposlena v Knjižnici Ivana Tavčarja v Škofji Loki, se že vrsto let ukvarja s kaligrafijo, umetnostjo lepega pisanja. Piše posvetila v knjige, vabila, priznanja, listine, krajša besedila, citate za rojstne dneve, praznike, poroke ... Letos pa je v mali galeriji knjižnice predstavila prav poseben kaligrafski zapis, odlomke iz Škofjeloškega pasijona avtorja Romualda Marušiča. Snežna se je s kaligrafijo prvič srečala pri predmetu kodikologija na filozofski fakulteti, pri profesorici umetnostne zgodovine Nataši Golob, različnih kaligrafskih pisav se je učila pri kaligrafinji Loredani Zega. Škofjeloški pasijon jo navdihuje tudi v vsebinskem pogledu, zato ni čudno, da mu je želela dati tudi osebno kaligrafsko obliko. Besedilo Škofjeloškega pasijona je izpisala v gotici, visoki zašiljeni pisavi, kakršno najpogosteje piše in kakršne so bile tudi gotske katedrale. Umetnost lepega pisanja zahteva veliko vaje, zbrani in potrpljenja. Da izpiše eno stran besedila, je potrebnih tudi do deset ur dela, pa tudi mirna roka, notranji mir in koncentracija. Kaligrafija ima določena pravila, a vsakdo piše malce po svoje: v pisavi se zrcalita značaj in življenjska energija, meni Snežna Taler.

Brane Tavčar, predsednik društva Rovtarji

Brane Tavčar je ena najbolj markantnih pojav društva Rovtarji, ki se ukvarja s smučanjem in kolesarjenjem po starem. Staro tehniko dopolnjujejo tudi nekdanjim časom primerna oprema in oblačila, zaradi česar so Rovtarji povsod deležni velike pozornosti. Za to poskrbi tudi njihov ansambel ljudskih pevcev in godcev Suha špaga. Brane Tavčar, znan tudi kot Popaj, društvo Rovtarji vodi deset let. Rovtarji se udeležujejo tekmovanj v smučanju po starem, ki jih organizirajo sorodna društva doma in na tujem, vsako leto pa zadnjo januarso soboto sami priredijo tekmovanje na grajskem hribu v Škofji Loki. Pri organizaciji tekmovanja, ki je postalo že loška tradicija, jih ne prestraši ne preveč ne premalo snega. Predsednika, ki vsako leto tudi tekmuje, spoznamo po opravi slovenskega vojaka v avstro-ogrski vojski iz prve svetovne vojne. Poletno sezono pa Rovtarji preživijo kot kolesarji na starodobnih kolesih. Udeležujejo se srečanj starodobnih kolesarjev, konec maja pa so gostitelji mednarodnega kolesarskega srečanja v Škofji Loki. Med njimi posebno pozornost zbuja prav Brane Tavčar s posnetkom več kot 140 let starega kolesa, velokikla, z velikim prednjim in malim zadnjim kolesom, ki se ga je naučil tudi prav dobro voziti. Rovtarji in Suha špaga vsako leto sodelujejo na evropskem folklornem srečanju Europeada.

Rastislav Rastko Tepina, lajnar

Za Strašana Rastislava Rastka Tepino je težko natančno napisati, kaj je po poklicu in kakšno delo opravlja. Morda sta najbolj primerni besedi kulturni delavec in igralec, zagotovo pa je najbolj prepoznaven kot lajnar. Sloves lajnarja ima zlasti zadnja tri desetletja, natančneje od leta 1986, ko je začel nastopati z lajno in štiri leta kasneje postal tudi prvi registriran lajnar v Sloveniji. S somišljeniki je nato ustanovil potujoče gledališče Kranjski komedijanti. Prav Rastislav Rastko Tepina, ki ima v svoji zbirki kar šest lajn, pa ima največ zaslug, da se je Kranj vpiisal na zemljevid mest, kjer potekajo priljubljeni lajnarski festivali. Lani je namreč v Kranju potekal prvi festival lajnarjev. Bil je zelo odmevna in obiskana poletna prireditev, tako da so se pri Zavodu za turizem Kranj odločili, da lajnarje tudi letos povabijo v Kranj. Kljub vrhuncu poletja in številnim prireditvam po vsej Evropi jih je julija v Kranj prišlo šestindvajset. Skupaj so napolnili stari Kranj in poželi številne pohvale. Seveda je imel tako pri organizaciji festivala kot tudi vrtenju lajne največjo vlogo prav Rastko, ki je tudi eden pobudnikov ustanovitve Evropske zveze lajnarjev in njen prvi predsednik. Vloga zveze je, da širi dobro voljo v nove kraje, da članom pomagajo z novimi spoznanji in da skupaj pripravijo zanimive evropske projekte.

Jurij Markič, Miran Zadnikar in Franc Jožef Smrtnik, župani občin Jezersko, Preddvor in Železna Kapla, vzorno povezani ob žledolomu februarja 2014

V začetku letošnjega februarja je dolino Kokre in Jezersko prizadela huda naravna nesreča: zaradi posledic žledu se je podiralo drevje, ki je zaprlo poti, prekinilo električno in telekomunikacijsko povezavo in predstavljalo smrtno nevarnost. Naravna ujma je od sveta odrezala vso dolino Kokre in občino Jezersko, tja je bilo več kot teden dni mogoče priti samo z vojaškimi oklepnimi vozili.

Elektriko so prebivalci dobivali iz agregatov, ljudi so z vsakdanjimi pripomočki oskrbovali prostovoljci, štaba Civilne zaščite v občinah Preddvor in Jezersko sta vzorno skrbela, da je življenje v izrednih razmerah kolikor toliko normalno potekalo, dolina je dobivala pomoč od vsepovsod. V teh razmerah se je izkazalo dobrososedsko sodelovanje, tako obeh prizadetih občin Jezersko in

Preddvor z županoma Jurijem Markičem in Miranom Zadnikarjem na čelu kot tudi tretjega dobrega soseda – občine Železna Kapla na avstrijskem Koroškem z županom Francem Jožefom Smrtnikom. Jezersko in Preddvor sta od tam dobila različne oblike pomoči, s posredovanjem sosedov onstran nekdanje meje tudi električno povezavo s sosednjo Avstrijo.

Peter Prevc, Žan Košir, Vesna Fabjan in Teja Gregorin, Gorenjci z olimpijskimi odličji iz Sočija

Letošnje olimpijske igre, ki so potekale v ruskem Sočiju, so imele kar nekaj junakov. Med njimi so bili slovenske športnice in športniki na čelu s Korošico Tino Maze, ki je poskrbela, da smo v Sočiju kar dvakrat slišali slovensko himno. Izvrstno so se odrezali tudi štirje odlični gorenjski športniki, ki so domov skupaj prinesli kar šest odličij. Tako je za dve olimpijski kolajni poskrbel smučarski skakalec Peter Prevc iz Dolenje vasi, ki je osvojil srebrno kolajno na srednji skalnici in bronasto na veliki skalnici. Dve kolajni si je v Sočiju priboril tudi Tržičan Žan Košir. S srebrno kolajno v paralelnem slalomu in bronasto v paralelnem veleslalomu je poskrbel tudi, da se je Tržič vpisal med kraje, ki ne slovijo le po odličnih športnikih, ampak imajo tudi športnika z olimpijskima kolajnoma. Zelo se je svoje prve olimpijske kolajne razveselila smučarska tekačica iz Besnice Vesna Fabjan, ki je bronasto odličje osvojila v sprintu, prav tako bronasto odličje pa si je na zasledovalni tekmi na 10-kilometrski razdalji pritekla in pristreljala biatlonka Teja Gregorin iz Hotemaž.